

justícia i per altra perquè consideraven que no hi hauria prou despendiment per part dels catòlics per a cubrir el que era necessari per a la subsistència dels serveis organitzats del Culte catòlic en totes les diòcesis espanyoles i que els sacerdots no podrien viure sense l'auxili que els provenia de les seves antigues possessions *desamortitzades* primer i ara *nacionalitzades* per l'Estat.

Posada l'Església en un situació econòmica greu per una supressió rapidíssima —el sectarisme a més d'injust sempre té pressa— hagué d'acudir al deure que a tot catòlic correspon de «subvenir a les necessitats de l'Església segons les lleis o consuetuds» i senyalà a tots els fidels un tant per cent reduït, que es considerà que havia d'ésser suficient si tots ells hi corresponien.

Sempre els senyors bisbes s'han mostrat agraïts al que han fet els bons catòlics; però la situació d'Espanya, afectada tan sovint de revoltes, inquietuds i atur d'indústries, no ha gosat d'aquella pau i d'aquell benestar que fa fàcil el compliment d'un deure tan sagrat com és aquest precepte dels manaments de l'Església, i repetidament ara un bisbe ara un altre han hagut d'acudir a la súplica d'un óbol extraordinari per a remiar necessitats particulars de les respectives diòcesis per a la honesta subsistència de la clerecia.

Avui no és un bisbe o altre sinó tots ells en la persona dels Reverendíssims Metropolitans que senten fonda preocupació per la penúria en que veuen col·locada la Clerecia, el Culte i els Seminaris; i són totes les branques de l'Acció Catòlica que escoltant, el plany dels nostres Pastors, es proposen alleujar amb una *Col·lecta Extraordinària* la penúria del moment, aportant amb l'óbol de la caritat, petit o gran, segons les possibilitats de cada u, un consol que serà agraïdíssim, per tal com formarà un ambient d'opinió favorable a la sacrificada clerecia i als necessitats Seminaris.

Per això els Consells Diocesans i en particular el Consell Diocesà de Girona s'han dirigit «Als Catòlics de la Diòcesi» estimulants la seva generositat per tal de *remeiar les necessitats que té en aquests moments l'Església d'Espanya* dedicant-hi el fruit del dejuni del dia immediat anterior al solemníssim dia de la Pasqua de Pentacosta, o el fruit d'altres sacrificis i privacions en les quals les consciències piadoses hi hagin trobat un camp més ampli d'estalvi generós.

Per això ens és plaent acabar aquestes ratlles tent-nos pròpies davant dels nostres lectors aquestes paraules del Consell Diocesà:

«Que no quedi cap catòlic de la Diòcesi que no cooperi, segons la seva condició social a l'èxit d'aquesta importantíssima croada en favor de l'Església, fent així un acte d'amor i adhesió a l'Episcopat i al sacerdocis».